Хвороба нашого суспільства багато в чому викликана низьким рівнем його духовності. Низький рівень духовності визначається відстороненістю від шедеврів світового мистецтва - не лише музики. Чому так сталося? Хто винен у цьому?

На це питання конче необхідно знайти відповідь: адже, коли знаєш точний діагноз, є запорука успіху лікування. Що перше спадає на думку, коли замислюєшся над цим? Версія перша - система освіти. У школі класичну музику подають так, що дитина сприймає її як дещо застаріле, нудне. Дуже мало таких педагогів, які зможуть викликати в дитини захват, представивши чергову тему, черговий твір, чергового автора. На жаль, і понині після уроку музики єдина реакція, яку можна почути від класу, це сміх, кривляння, виття... І лише ті одиниці, які паралельно відвідують уроки спеціалізованих музичних навчальних закладів, не долучаються до цього гамірливого загалу. ВОНИ ЗНАЮТЬ БІЛЬШЕ про те, що кілька хвилин тому вчитель намагався донести до класу. Звичайно, не лише до рівня підготовки педагогів ми маємо серйозні претензії. Якість оснащення класів залишається ганебно низькою. Поза сумнівами, якби черговий твір Чайковського чи Моцарта звучав не з благенького динаміка 30-літнього програвача, а в цифровій якості з бездоганної стереосистеми - ефект був би іншим. Та, як не крути, і це є, знову ж таки, проблемою системи освіти.

А якою є друга версія? Можливо, не версія, а складова? Якщо маєте думки з цього приводу - ми радо приймемо їх і, скоріш за все, опублікуємо.